Ріка, до якої говорить мудрець, засинає.
Зростається тім'ячко небу, бо то немовля.
В найдовшій дорозі — між сном про Синай і Синаєм —
Рятуються часом піщаним душа і земля.
Суха повсякденність любові. Втрачаючи мову,
Оту попередню, а в іншій вмирати росту.
Душа — ніби чаша, наповнена знову і знову
Піском по краплині, по істині, по наготу...

Джерело:"Золота Пектораль" №3-4 2010